

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος των συγγραφέων	11
Ακριβείς οδηγίες	17
«Εγώ είμαι... τακτικός»	26
«Νιώθετε κάτι για εκείνη»	43
«Εγώ είμαι... ζηλιάρης»	51
Τόμι	69
«Εγώ είμαι... αχρείος»	76
Ιατρός Καρέρας.....	91
«Εγώ είμαι... σπουδαίος».....	101
Ο τέλειος Γκαρθία	119
«Εγώ είμαι... τέλειος»	125
Το απογευματινό κολατσιό.....	139
«Εγώ είμαι... μοναχικός»	146
Ένας ειλικρινής άνθρωπος	165
«Εγώ είμαι... ψεύτης»	172
Αριθμοί	193
«Εγώ είμαι... ψυχαναγκαστικός»	203
Όχι.....	213
«Εγώ είμαι... πειθήνιος»	220
Το φυλαχτό	233
«Εγώ είμαι... προληπτικός».....	244
Μια ατέλειωτη ευχαρίστηση.....	257

«Εγώ είμαι... καταπιεσμένος».....	265
Δέρμα με δέρμα	281
«Εγώ είμαι... υπερπροστατευτικός»	289
«Σε συγχωρώ»	301
«Εγώ είμαι... συνεπής»	307
Έναν ντεκαφεϊνέ	323
«Εγώ είμαι... συνεπής»	330
Είμαι όλος αυτιά	343
«Εγώ είμαι... αδαής»	355
Η βολτίτσα	367
«Εγώ είμαι... νοσταλγικός»	376
Κάνω γκάφα	391
«Εγώ είμαι... βαριόμοιρος»	397
Βιβλιογραφία.....	409
Ευχαριστίες	411

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Εδώ είμαστε, που λέτε, σε ένα μπαρ, γιορτάζοντας την ολοκλήρωση του βιβλίου. Την εποχή που ξεκινήσαμε να το γράφουμε, είχαμε κάνει και οι δύο μια συμφωνία: όταν θα το ολοκληρώναμε, θα εξομολογούμασταν αμφότεροι τρεις εμμονές μας και θα τις δημοσιοποιούσαμε σε αυτόν τον πρόλογο. Έτσι, λοιπόν, θα παίρνουμε εναλλάξ το λάπτοπ και ύστερα θα διαβάζουμε τι έγραψε ο άλλος. Αυτό είναι το παιχνίδι.

Η πρώτη εμμονή που εξομολογήθηκα εγώ, ο Φερνάντο, είναι απλή. Δεν μου αρέσει να είμαι συνεπιβάτης ούτε σε αυτοκίνητο ούτε σε μηχανή. Θέλω να οδηγώ εγώ. Για ποιο λόγο; Δεν έχω εμπιστοσύνη στους άλλους, ζαλίζομαι όταν οδηγεί άλλος, θέλω να αποφασίζω εγώ την ταχύτητα με την οποία θα ταξιδεύω. Υπάρχει όμως πρόβλημα όταν πρέπει να πάρω αεροπλάνο. Θα ήθελα να το πιλοτάρω εγώ και, φυσικά, αυτό δεν μπορεί να γίνει. Αποτέλεσμα; Φοβόμουν να πετάξω επί πολλά χρόνια. Παρ' όλα αυτά, κατάφερα να το ξεπεράσω. Η τεχνική ήταν απλή. Έμαθα να εμπιστεύομαι τους άλλους. Να εμπιστεύομαι τον πιλότο, να εμπιστεύομαι τους άλλους ανθρώπους. Από τότε που έπαψα να φοβάμαι τα αεροπλάνα, δέχθηκα επίσης να οδηγούν άλλοι το αυτοκίνητο. Και ανακάλυψα ότι μπορείς ακόμα και να κοιμηθείς λιγάκι. Αλλά, όλα κι όλα, αν το άλλο άτομο δεν επιμένει, θα οδηγήσω εγώ.

Πάμε τώρα στην πρώτη εμμονή του Τομάς... Εδώ ο Τομάς, εξομολογούμενος την πρώτη του εμμονή, που είναι... δεν αντέχω να είμαι συνεπιβάτης! Μου συμβαίνει ακριβώς το ίδιο που συμβαίνει στον Φερνάντο· Κύριος οίδε τι θα συμβεί αν χρειαστεί να ταξιδέψουμε με το ίδιο αυτοκίνητο... Άντε να δούμε τι λύση θα βρούμε. Έχω ρίξει ατέλειωτους

περιπάτους σε μεγάλες πόλεις προκειμένου να μην πάρω ταξί, μετρό ή λεωφορείο... Ναι, ζαλίζομαι πολύ και το άκρον άωτον είναι... η υπερταχεία! Δεν μπορείς να φανταστείς πόσες φορές έχω πάει στη Μαδρίτη με το βανάκι μου, χαλαρά και δίχως να ζαλίζομαι... Πέρα από τις ζαλάδες, υπάρχει ένα ζητημάκι με το στίλ οδήγησης... Καλά τώρα, ήρθε η στιγμή να είμαι ειλικρινής, ούτε στίλ ούτε σακλαμάρες, δεν έχω εμπιστοσύνη, αλλά, ακόμα κι αν είχα εμπιστοσύνη, δεν μου αρέσει, τελεία και παύλα.

Εγώ, πάλι, ο Φερνάντο. Η δεύτερη εμμονή μου είναι ότι δεν μπορώ να κάτσω ήσυχος δίχως να κάνω κάτι. Έτσι είμαι εγώ. Μου αρέσει να αξιοποιώ κάθε λεπτό της ζωής μου. Αν ξέρω, για παράδειγμα, ότι έχω μπροστά μου τρία λεπτά ελεύθερου χρόνου μέχρι ο σερβιτόρος να με οδηγήσει σε κάποιο τραπέζι, θα διαβάσω στο κινητό μου ένα σύντομο άρθρο σε κάποια ηλεκτρονική εφημερίδα ή θα κάνω κάτι χρήσιμο. Το ζήτημα είναι ότι πάντα πρέπει να κάνω κάτι. Στην πραγματικότητα, δεν είμαι υπερδραστήριος, είμαι υπερανήσυχος. Έχω τη βαθύτατη πεποίθηση ότι η ζωή περνάει, και είμαι από εκείνα τα άτομα που απολαμβάνουν ό,τι κάνουν· έτσι λοιπόν δεν βρίσκομαι σε διαρκή κινητικότητα λόγω υπερδραστηριότητας, αλλά επειδή κατά κάποιο τρόπο απολαμβάνω τη ζωή όσο δεν παίρνει άλλο. Ξέρω ότι αυτό μπορεί να καταντήσει βαρετό για όποιον είναι δίπλα μου, αλλά, η αλήθεια να λέγεται, εγώ δεν ενοχλώ κανέναν. Δεν καταλαβαίνω τα άτομα που μου λένε να κάτσω ήσυχος. Υποθέτω πως θέλουν να τους δώσω σημασία, αλλά αυτό για μένα είναι πολύ ενοχλητικό γιατί, αν απλώς μου πουν κάτι ενδιαφέρον ή με ρωτήσουν κάποιο πράγμα, εγώ αμέσως θα σταματήσω ό,τι κάνω. Σε όσους μου ζητάνε να σταματήσω, μόνο και μόνο επειδή θέλουν να σταματήσω, συνήθως τους λέω να κάνουν κάτι και εκείνοι. Μερικές φορές, φυσικά, θυμώνουν. Αλλά νομίζω πως έχω δίκιο.

Η δεύτερη εμμονή μου, είμαι ο Τομάς εκ νέου, είναι πολύ συμπαθητική και εντελώς άκακη, αλλά προκαλεί πολλά σχόλια στη διάρκεια γευμάτων και δείπνων... Δεν μου αρέσει να καθαρίζω τις γαρίδες με το χέρι. Οι συνδαιτυμόνες μου, εκ προοιμίου, πιστεύουν ότι είναι τυχεροί,

αλλά η αλήθεια είναι ότι είμαι αξιοσημείωτα επιδέξιος στη χρήση των μαχαιροπίρουνων... Μπορώ να σου καθαρίσω μια γαρίδα με τα μαχαιροπίρουνα εξίσου γρήγορα με κάποιον που το κάνει με τα χέρια... Για να είμαι ειλικρινής, δεν μου αρέσει να τρώω με τα χέρια. Αν με δεις να τρώω πρωινό σε μια καφετέρια, θα διαπιστώσεις ότι χρησιμοποιώ μαχαιροπίρουνα για να κόψω το κρουασάν, τα τσούρος ή το σάντουιτς. Ακόμα και όταν είμαι για πικ νικ στη μέση του πουθενά, δεν μου λείπουν ποτέ τα μαχαιροπίρουνα. Το αντίθετο, στο βανάκι μου έχω πάντα ένα πλήρες σετ και αν, παρ' ελπίδα, δεν έχω, δεν διστάζω να σταματήσω σε κάποιο σουπερμάρκετ για να αγοράσω πλαστικά μαχαιροπίρουνα. Τι να λέμε, το φαγητό με μαχαιροπίρουνα το απολαμβάνω πολύ καλύτερα.

Η τρίτη εμμονή μου, τώρα γράφει ο Φερνάντο, είναι να καταγράψω επίθετα που τελειώνουν σε -εθ, και ύστερα να σημειώνω από πιο κύριο όνομα προκύπτουν. Το Φερνάντεθ ήταν το πρώτο μου, προέρχεται από το Φερνάντο. Το Μπενίτεθ σημαίνει «ο γιος του Μπενίτο». Το Λόπεθ δεν είναι τόσο σαφές, σημαίνει «ο γιος του Λόπε». Το Μπερμούδεθ είναι «ο γιος του Μπερμούδο». Θα σκεφτεί ίσως κάποιος ότι αυτή η εμμονή είναι μια χαζομάρα, γιατί θα αρκούσε μια αναζήτηση στο διαδίκτυο ή σε έναν τηλεφωνικό κατάλογο για να βρει κάποιος όλα τα ισπανικά επίθετα σε -εθ, όμως άλλη γλύκα έχει να τα ανακαλύπτεις σιγά σιγά. Μερικές φορές, περνούν αρκετοί μήνες που δεν ακούω κανένα καινούργιο και σκέφτομαι ότι τελείωσαν, ότι τα έχω βρει όλα. Την περασμένη εβδομάδα, για παράδειγμα, έκανα για άλλη μια φορά αυτή τη σκέψη. Την ίδια στιγμή, έκλεισα ραντεβού σε κάποιο γιατρό για ένα ασήμαντο ζήτημα. Στο νοσοκομείο μού είπαν ότι έπρεπε να επιλέξω ανάμεσα σε πολλούς γιατρούς αυτής της ειδικότητας. Ένας από αυτούς λεγόταν Ίνγκεθ. Σχεδόν δάκρυσσα από συγκίνηση. Η νοσοκόμα με ρώτησε αν αισθανόμουν καλά. Εγώ σημείωσα το επίθετο στον κατάλόγό μου, που τον έχω πάντα μαζί μου. Ίνγκεθ, ο γιος του Ίνγκο. Και συνεχίζουμε.

Πάμε στην τρίτη εμμονή του Τομάς. Περιοριστήκαμε στις τρεις, αλλά θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα βιβλίο μόνο με τις εμμονές μας. Μου

είναι πολύ δύσκολο να διαλέξω μία... Για να δούμε... Ναι, τη βρήκα, η τρίτη μου εμμονή είναι ότι μου αρέσει να κλείνω τα πάντα. Όπου και αν βρίσκομαι, κλείνω τα πάντα, είτε είμαι στο σπίτι μου είτε οπουδήποτε αλλού. Βρίσκω ένα ανοιχτό συρτάρι, το κλείνω. Τα φύλλα μιας ντουλάπας, τα παράθυρα... Τα στόρια και τα συρτάρια είναι τα αγαπημένα μου, αλλά δεν αφήνω παραπονεμένα τα ντοσιέ, τα τετράδια, τα φερμουάρ, τις κασετίνες, τα κλείνω όλα. Για να μη μιλήσω για το αυτοκίνητο: έχω φτάσει να κλείσω τις πόρτες προτού κατέβει όλη η οικογένεια... Τα παράπονά τους είναι συχνά. Ίσως αυτή η εμμονή να αποτελεί μέρος μιας γενικότερης εμμονής, της εμμονής για την ασφάλεια. Είμαι πολύ γενναίος. Έχω σκαρφαλώσει σε βουνά δίχως σχοινιά, έχω μπει σε σπήλαια, έχω κάνει καγιάκ, έχω ανέβει σε αφιλόξενες κορυφές και έχω κάνει και άλλες τρέλες· αλλά είμαι περισσότερο συνετός παρά γενναίος. Η σύνεση με συντροφεύει πάντα και τα περιθώρια ασφαλείας που θέτω είναι πολύ εκτεταμένα· άλλωστε, σε κλειστές πόρτες, συρτάρια και ντουλάπες δεν εισχωρούν κίνδυνοι...

Ωραία λοιπόν, όπως βλέπεις, εμμονές έχουμε όλοι μας. Αυτές που θα ακολουθήσουν είναι κοινές εμμονές, όχι περισσότερο ανησυχητικές από ό,τι οι δικές μας. Είναι γεγονός ότι οι πρωταγωνιστές των αφηγημάτων που θα δούμε παρακάτω κερδίζουν το Όσκαρ σε κάθε κατηγορία, αλλά θα μας χρησιμεύσουν και σαν βάλσαμο. «Τι καλά, εγώ δεν είμαι τόσο άσχημα όσο αυτός!» Το άσπρο και το μαύρο είναι ό,τι πρέπει προκειμένου να αποκτήσουμε συνείδηση του γκρι. Αυτό κάνει τούτο το βιβλίο. Σε κάθε αφήγημα, που έχει γράψει ο Φερνάντο, θα δούμε ακραίες εμμονές (άσπρο ή μαύρο) ώστε στη συνέχεια ο Τομάς να ανασύρει την παλέτα με τα γκρι. Τα γκρι δεν είναι τόσο όμορφα, αλλά είναι αληθινά, είναι η πραγματικότητα, το καλό ή το άσχημο που υπάρχει σε κάθε εμμονή, εκεί όπου έγκειται η χαριτωμένη της πλευρά αλλά και η ανησυχητική. Θα κάνουμε τον δικηγόρο του διαβόλου γιατί, σε ορισμένες περιπτώσεις, είναι καλό ακόμα και το να κατέχεσαι από εμμονές ή το να είσαι υπερβολικά τακτικός, ή ζηλιάρης ή... Από την άλλη, όμως,

είναι επικίνδυνο αν χάσουμε εντελώς τον έλεγχο. Υπάρχουν στιγμές κατά τις οποίες ο αναγνώστης ή η αναγνώστρια θα δει να καταδικάζουμε μια εμμονή και, αμέσως μετά, να επισημαίνουμε τα πλεονεκτήματά της. Μην σε πιάσει πανικός. Στο τέλος κάθε κεφαλαίου, σε διαβεβαιώνουμε ότι θα ξέρεις πολύ περισσότερα πράγματα για τον εαυτό σου, θα τον γνωρίζεις καλύτερα και ταυτόχρονα θα μάθεις πώς σε βλέπουν οι άλλοι, θα ξέρεις πως να εκμεταλλευτείς προς όφελός σου τις εμμονές σου και να κατανοήσεις τις εμμονές των άλλων.

Στο βιβλίο αυτό υπάρχει πολύ λίγο δράμα και αρκετή κωμωδία, γιατί, αν δεν γελάσουμε με τις εμμονές μας και τις εμμονές όσων μας περιβάλλουν, πώς θα καταφέρουμε να γίνουμε ευτυχισμένοι; Ή υπάρχουν άραγε κάποιοι που πιστεύουν ότι ένας κόσμος χωρίς εμμονικούς θα μπορούσε να είναι ένας όμορφος κόσμος; Σκέτη φρίκη! Το 1984 του Όργουελ, ο *Θαυμαστός καινούργιος κόσμος* του Χάξλεϊ. Με τίποτα! Όπως στο ελάττωμα κρύβεται η γοητεία ενός προσώπου, έτσι και στην εμμονή έγκειται η ομορφιά της ανθρωπότητας.

Εμμονικοί αυτού του κόσμου, ενωθείτε!

Και μην το κουνήσετε γιατί ερχόμαστε να σας βρούμε.

ΑΚΡΙ-
ΒΕΙΣ

ΟΔΗ-
ΓΙΕΣ

Το δωμάτιο που ενοικιαζόταν είχε τη μισή τιμή από όλα τα άλλα που είχε δει στη γειτονιά, τα οποία ήταν και σε χειρότερη κατάσταση. Η κοπέλα δεν το πίστευε! Ήταν τεράστια ευκαιρία.

«Θα το νοικιάσω», είπε αμέσως.

Το πρόσωπο της Τερέσα, της ιδιοκτήτριας, φωτίστηκε και η γερασμένη όψη της ανέκτησε κάποια ζωτικότητα. Από τότε που είχε μείνει χήρα, το διαμέρισμα σαν να είχε μεγαλώσει. Η σιωπή και η μοναξιά είχαν κατακυριεύσει την ύπαρξή της.

Χρειαζόταν συντροφιά.

Τα χρήματα ήταν και εκείνα ένα κίνητρο, αλλά όχι το κυριότερο. Η Τερέσα είχε βάλει να βάψουν το δωμάτιο στο βάθος του διαδρόμου, έστρωσε καινούργιο κάλυμμα στο κρεβάτι, πρόσθεσε κάποιες πινελιές, κρέμασε μερικές αφίσες με άλογα και έβαλε να ράψουν μια μπλε λωρίδα στην κουρτίνα, δίνοντας έτσι έναν μοντέρνο αέρα στο συνηθισμένο δωμάτιο υπηρεσίας ενός διαμερίσματος στο Ενσάντσε. Ούτε η τουαλέτα πήγε πίσω. Δεν άλλαξε μόνο τις βρύσες, ανακαίνισε την ντουζιέρα και άλλαξε τον καθρέφτη, που είχε σκουριάσει.

Είχαν περάσει περισσότεροι από οκτώ μήνες από τότε και, παρ' όλα αυτά, δεν είχε καταφέρει να νοικιάσει το υπνοδωμάτιο. Η ταχύτατη απάντηση της κοπέλας έκανε την Τερέσα να φοβηθεί ότι θα της ζητούσε μια υπερβολική μείωση ενοικίου. Για κάθε μήνα που περνούσε χωρίς να βρει ενοικιαστή, εκείνη προέβαινε σε μια μείωση της τάξης των δέκα ευρώ. Σήμερα ζητούσε τα μισά από όσα ζητούσε στην πρώτη αγγελία. Δεν την ένοιαζε. Το ουσιώδες ήταν να βρει συντροφιά. Να έχει κάποιον να μοιραστεί την αγανάκτησή της για το τελευταίο σκάνδαλο στον ροζ Τύπο· να κοιμηθεί με τον απόηχο της τηλεόρασης· ή, απλώς, να ζει με τη

σκέψη πως κάποιος θα γυρίσει στο σπίτι αργά. Ήταν απόλυτη ανάγκη να απαλλαγεί από την αιώνια μοναξιά της.

«Είναι η πρώτη φορά που θα εργαστείτε;» ρώτησε η Τερέσα τη μέλλουσα ενοικιάστριά της.

«Όχι. Είχα την ίδια δουλειά στην Παμπλόνα, αλλά υπήρχε μια κενή θέση στη Βαρκελώνη, με καλύτερο μισθό, και αφού είμαι ανύπαντρη... Είμαι βιολόγος».

«Μάλιστα, μάλιστα», είπε η Τερέσα.

«Τότε», είπε η κοπέλα για να κλείσει τη συμφωνία, «σε μετρητά;»

«Φυσικά», γέλασε η Τερέσα, «δεν είμαι παρά μια μοναχική χήρα. Δεν μιλάμε ούτε για ξενοδοχείο ούτε για κάποια επιχείρηση. Σ' το εγγυώμαι, θα νιώσεις σαν στο σπίτι σου. Ανακαίνισα σχεδόν ολόκληρο το δωμάτιο».

«Φαίνεται, φαίνεται. Δεν έχει καμία σχέση με τα απδιαστικά μέρη που είδα ψάχνοντας, και σε τι τιμές!»

Η Τερέσα ένωσε πάλι να κάνει δεύτερες σκέψεις, αλλά ήταν αργά.

«Θα ήθελα να με πληρώνεις στο τέλος κάθε μήνα, κατά τις 25, ώστε να έχω τον χρόνο να τα καταθέτω στην τράπεζα. Τι λες;»

«Εντάξει. Κάτι άλλο που πρέπει να ξέρω;»

Την Τερέσα την ικανοποίησαν η ευαισθησία και οι ευγενικοί τρόποι της κοπέλας. Θα τα πήγαινε καλά μαζί της.

«Ναι, κάποιοι ελάχιστοι κανόνες συμβίωσης. Είναι καλό να τους ξεκαθαρίσουμε από τώρα, αυτό θα μας γλιτώσει, πώς να το πω...»

«... από παρεξηγήσεις», συμπλήρωσε η κοπέλα.

«Ας πούμε, καλύτερα, από αχρείαστες τριβές».

«Καταλαβαίνω. Μην αγχώνεστε. Δεν θα φέρνω κόσμο στο σπίτι. Δεν καπνίζω ούτε πίνω. Δεν θα σας δημιουργήσω προβλήματα. Δουλεύω όλη μέρα. Δεν θα έρχομαι το μεσημέρι για φαγητό. Μόνο για το βραδινό και για έναν ύπνο. Τις Παρασκευές το απόγευμα, δίχως εξαιρέσεις, πηγαίνω στην Παμπλόνα να δω τους γονείς και τους φίλους μου».

«Ευχαριστώ. Ναι. Ούτε αλκοόλ ούτε επισκέψεις. Δεν τα είχα σκεφτεί αυτά. Υπάρχουν μερικά πραγματάκια ακόμα».

Η νεαρή ενοικιάστρια άρχισε να παρατηρεί μια σταδιακή αλλαγή στην έκφραση της Τερέσα. Η καλοσυνάτη συμπεριφορά της σαν να εξαφανίστηκε για μια στιγμή, δίνοντας τη θέση της σε ένα αυστηρό βλέμμα. Τα χείλη της σφίχτηκαν. Η ηλικιωμένη έμεινε για λίγο σιωπηλή. Σαν να τακτοποιούσε τις ιδέες της. Έπειτα, εισέπνευσε βαθιά και είπε:

«Κατ' αρχάς, η πόρτα. Πάμε προς την είσοδο».

Περπάτησαν κατά κει. Το σπίτι σκοτείνιασε.

«Η τελευταία που θα βγει από το σπίτι κλειδώνει, δύο φορές. Θα το κάνω και εγώ. Έτσι, όποια έρχεται θα ξέρει, με το που ανοίγει, αν η άλλη είναι μέσα. Αν, αντίθετα, είναι στο σπίτι και θέλει να κλειδώσει, θα γυρνάει το κλειδί μόνο μία φορά. Είναι απλό: δύο φορές, δεν υπάρχει κανείς στο σπίτι. Μια φορά, κάποιος είναι μέσα. Κάτι σαν μυστικός κώδικας. Θα μας γλιτώσει από τρομάρες».

«Καλά», συμφώνησε η νέα ενοικιάστρια.

«Υστερα, είναι τα παπούτσια. Είναι ανθυγιεινό να πατάς το πάτωμα με τα παπούτσια που πατούσαν πριν στα πεζοδρόμια. Φέρε παντόφλες. Αυτό το μικρό ντουλαπάκι εδώ, πίσω από τη θέση για ομπρέλες, είναι για να τις φυλάμε. Στο σπίτι με παντόφλες. Κάθε φορά που θα μπαίνεις, θα βγάζεις τα παπούτσια στον δερμάτινο καναπέ της εισόδου. Υπάρχει μια βούρτσα στο πίσω μέρος του καθίσματος. Θα βουρτσίζεις τις σόλες των παπουτσιών και θα τα βάζεις στο ντουλαπάκι. Το πρώτο ραφάκι είναι το δικό μου. Το δεύτερο, το δικό σου. Σε παρακαλώ να το θυμάσαι, γιατί με πονάνε τα νεφρά μου όταν σκύβω περισσότερο από όσο πρέπει. Πάμε στο σαλόνι.

»Πρώτα, η τηλεόραση. Το τηλεχειριστήριο πρέπει να το αφήνουμε πάντα, όταν σβήνουμε την τηλεόραση, πάνω στην ίδια τη συσκευή. Εδώ, το βλέπεις; Έτσι θα το βρίσκουμε εύκολα. Όση ώρα βλέπεις τηλεόραση, μην το αφήνεις στην πολυθρόνα ή στον καναπέ. Σαν κωθεί ανάμεσα στα μαξιλάρια, πιέζονται τα κουμπιά. Τα τηλεχειριστήρια είναι ευαίσθητα και η επισκευή τους στοιχίζει. Όποια βλάβη συμβεί, θα πρέπει να την πληρώσω εγώ. Αφηνέ το στο τραπέζακι που είναι στο κέντρο του σαλονιού

και δεν θα πάθει τίποτα. Το κατάλαβες; Σ' το επαναλαμβάνω. Όταν παίζει η τηλεόραση, το τηλεχειριστήριο στο τραπέζι· όταν δεν παίζει, πάνω στη συσκευή.

»Τα παραθυρόφυλλα. Το πρωί, ανοιχτά· το απόγευμα, κλειστά. Δεν έχει σημασία αν δεν είμαι σπίτι. Πάντα αυτό κάνω και θα με δυσαρεστούσε να τα βρω σε διαφορετική θέση. Μουσική: αν μου αποδείξεις ότι σέβεσαι τους κανόνες, θα σου επιτρέψω να χρησιμοποιήσεις τους δίσκους του μακαρίτη του άντρα μου. Λάτρευε την κλασική μουσική. Έχει πάνω από 300 βινύλια. Μη βγάζεις περισσότερους από έναν τη φορά. Είναι μια εμμονή εντελώς παράλογη, αφού το πικάπ έχει μόνο ένα πλατό. Ποτέ δεν κατάλαβα τους ανθρώπους που βγάζουν τον ένα δίσκο μετά τον άλλο και τους σκορπίζουν παντού. Όταν τελειώσεις την ακρόαση ενός δίσκου, τον βάζεις πίσω στη θήκη του και βγάζεις τον επόμενο. Να τους βάζεις στη θήκη με την πλευρά Α να κοιτάζει στα δεξιά. Έτσι, δεν θα χρειάζεται να ψάχνεις από πού αρχίζει ο δίσκος την επόμενη φορά που θα τον επιλέξεις. Αν τους βγάζαμε αυτή τη στιγμή, θα διαπίστωνες ότι είναι έτσι βαλμένοι όλοι. Θα το θυμάσαι; Προς τα δεξιά. Να τους βάζεις πάντα στο ράφι με αλφαβητική σειρά, όπως ακριβώς είναι τώρα. Είναι μια δισκοθήκη που θα ζήλευε και ένας διευθυντής ορχήστρας».

Η Τερέσα κοίταξε με την άκρη του ματιού της τη νεαρή την ώρα που χάιδευε τη ράχη των δίσκων. Φαινόταν ότι δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα με την κατανόηση των οδηγιών της, γι' αυτό συνέχισε:

«Όταν πρόκειται να ανάψεις τα πορτατίφ, απομάκρυνέ τα λίγο από τις κουρτίνες. Έτσι, όχι περισσότερο από πέντε εκατοστά. Αν δεν γίνει αυτό, οι κουρτίνες μαυρίζουν εξαιτίας της θερμότητας που εκπέμπουν οι λάμπες. Όταν σβήσεις το φως, βάλε τα πορτατίφ εκεί που ήταν πριν. Αν νομίζεις ότι δεν θα το θυμηθείς, μην τα αγγίζεις. Η τραπεζαρία. Πρόσεξε ότι τα μπροστινά πόδια από τις καρέκλες βρίσκονται πάνω στην μπλε γραμμή του χαλιού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, είναι τέλεια στοιχισμένες, και μάλιστα στο σημείο που πρέπει ώστε τα μπράτσα τους να μην τρίβονται με το κάτω μέρος του τραπεζιού. Αν, την ώρα που πλησιάσεις

την καρέκλα στο τραπέζι, ξεπεράσεις την μπλε γραμμή, οι δύο ξύλινες επιφάνειες θα έρθουν σε επαφή. Και τότε θα γδαρθούν. Αυτό πρέπει να αποφευχθεί. Γι' αυτό διάλεξα το συγκεκριμένο χαλί, έχει τις διαστάσεις που χρειάζονται. Πάμε τώρα στην κουζίνα».

Η Τερέσα έκανε μεταβολή δίχως να κοιτάξει την ενοικιάστριά της και δίχως να της δώσει την ευκαιρία να κάνει κάποιο σχόλιο. Εξακολούθησε να μιλάει καθώς περπατούσε, με αργά βήματα, στον διάδρομο.

«Ο διάδρομος είναι πολύ μακρύς και στενός, όπως στα περισσότερα διαμερίσματα στο Ενσάντσε, αλλά είναι αρκετά φαρδύς και για τις δύο, τόσο όταν διασταυρωνόμαστε, όσο και όταν θέλεις να με προσπεράσεις. Λόγω της ηλικίας μου, περπατάω πολύ αργά. Θα έχεις συνειδητοποιήσει ότι τώρα περπατάω στη δεξιά πλευρά του διαδρόμου, έτσι δεν είναι;» είπε δίχως να στραφεί προς την υποψήφια ενοικιάστρια, που την ακολουθούσε υπάκουη. «Πάντα μου φαίνονται παράλογες οι καταστάσεις κατά τις οποίες δύο άνθρωποι, ο ένας απέναντι από τον άλλο, σε έναν διάδρομο, στον δρόμο ή όπου αλλού, πάνε μια δεξιά και μια αριστερά, σαν μαριονέτες που επιδίδονται σε έναν γελοίο χορό για να δουν από ποια πλευρά θα περάσουν. Να περπατάς πάντα στη δεξιά πλευρά. Προσπάθησε να υιοθετήσεις αυτή τη συνήθεια, ακόμα και όταν είσαι μόνη στο σπίτι. Είναι εύκολο να το θυμάσαι. Οδηγείς; Ε λοιπόν, είναι το ίδιο: να πηγαίνεις στην υποτιθέμενη δεξιά λωρίδα. Αν διασταυρωθούμε, δεν θα πέσουμε η μια πάνω στην άλλη, και αν έρχεσαι από πίσω μου και βιάζεσαι, μπορείς να με προσπεράσεις από τα αριστερά, όπως συμβαίνει στην εθνική οδό. Δεν θα χρειάζεται καν να μιλήσουμε, από συνήθεια θα το έχουμε λύσει αυτό το θέμα. Εγώ έχω δίπλωμα οδήγησης, αλλά δεν οδηγώ πλέον.

»Αυτή είναι η κουζίνα. Πέρνα, πέρνα. Πρόσεξέ με. Το ψυγείο. Τα πορτοκάλια πάνε στο τελευταίο συρτάρι. Τα μήλα πάνω από τα πορτοκάλια. Ποτέ ανάποδα, γιατί ζαρώνει η φλούδα τους. Το πρώτο ράφι, για το γάλα· το δεύτερο, για το νερό· το τρίτο, για το βούτυρο και τα αυγά. Αν πάρεις ένα, βάλε κάποιο άλλο στη θέση του αμέσως. Με χαλαρώνει να βλέπω και τις έξι θήκες γεμάτες. Βάζε το γάλα πάντα με την ετικέτα

προς τα έξω, αλλά την ημέρα που θα απομένει λιγότερο από το μισό, βάλ' το με την ετικέτα προς τα μέσα. Είναι ένας τρόπος να θυμηθώ ότι πρέπει να αγοράσω καινούργιο μπουκάλι το απόγευμα. Όταν ανοίξεις τις συσκευασίες με τα αλλαντικά και τις βάζεις ξανά στο ψυγείο, βάλ' τις με τις άκρες τις πλαστικής μεμβράνης προς τα κάτω, γιατί αλλιώς ανοίγει η συσκευασία, μπαίνει αέρας και ξεραίνονται τα αλλαντικά, το τυρί ή ό,τι άλλο είναι συσκευασμένο. Ας κλείσουμε το ψυγείο.

»Τα ποτήρια. Είναι εδώ. Πάντα σε τέσσερις σειρές. Στην πρώτη, τέσσερα ποτήρια, στη δεύτερη, τρία, στην τρίτη, δύο, στην τέταρτη, ένα. Όταν θέλεις να πεις νερό, πάρε εκείνο της τέταρτης σειράς, στην οποία υπάρχει μόνο ένα. Έπειτα, όλα πάνε μια θέση πιο δίπλα. Το τελευταίο της τρίτης σειράς πηγαίνει στην τέταρτη, που έχει μείνει δίχως ποτήρι· το πρώτο της δεύτερης σειράς μπαίνει τελευταίο στην τρίτη και το πρώτο της πρώτης σειράς μπαίνει τελευταίο στη δεύτερη. Ακούγεται περίπλοκο, αλλά είναι απλό, όπως στις γραμμές που σχηματίζαμε στο σχολείο, όπως το φίδι που δαγκώνει την ουρά του. Δεν είναι χαζομάρα. Με αυτό το σύστημα, με το πέρασμα του χρόνου, όλα τα ποτήρια χρησιμοποιούνται τις ίδιες φορές, συνεπώς θα έχουν περάσει από το πλυντήριο πιάτων με την ίδια συχνότητα. Αντί να σπάνε κάθε έξι μήνες, εξαιτίας των αλλαγών της θερμοκρασίας που τα φθείρει, θα χρειαστούν αντικατάσταση όλα τον ίδιο μήνα, μέσα σε τέσσερα χρόνια, χρονική στιγμή κατά την οποία εγώ θα ανανεώσω όλα τα υπάρχοντα ποτήρια. Διαπιστωμένο αυτό που σου λέω.

»Τα μαχαίροπέρουνα». Η Τερέσα άνοιξε το συρτάρι. «Τα πιρούνια προς τα πάνω, ώστε να μη φθείρονται οι μύτες τους· τα μαχαίρια με την κόψη τους προς τα αριστερά. Το αντίθετο από τους δίσκους και τον διάδρομο όπου κυριαρχεί ο δεξιός προσανατολισμός· έτσι θα το θυμάσαι πάντα. Είναι για να μην τρίβονται μεταξύ τους και να έχουν την ίδια ικανότητα κοπής. Τα κουτάλια, μπρούμυτα, είναι πιο υγιεινά.

»Το ντουλαπάκι. Υπάρχει ένα κουτί με μπισκότα. Μπορείς να φας όσα θέλεις, αλλά προσπάθησε να μην τους αλλάξεις θέση. Τα έχω σε τέσσερις στήλες. Αν πάρεις ένα, πάρ' το από την ψηλότερη στήλη. Μην

ανανεώσεις τα μπισκότα στο κουτί μέχρι να τελειώσουν όλα, γιατί, διαφορετικά, τα κάτω κάτω δεν καταναλώνονται ποτέ και στο τέλος μαζεύουν υγρασία. Πάμε στο μέρος».

Η Τερέσα εξακολουθούσε να είναι απορροφημένη στην ίδια της τη ρουτίνα. Έμοιαζε σαν να κάνει γενική επανάληψη για το δικό της καλό και την ευχαρίστησή της. Δεν αντιλήφθηκε την έκφραση της νεαρής.

«Αυτή είναι η τουαλέτα. Πρώτα, το κουμπί για το καζανάκι. Αν το πατήσεις δύο φορές, η δεύτερη διακόπτει τη ροή. Είναι ένας τρόπος για εξοικονόμηση νερού. Με αντιλαμβάνεσαι. Αν κάνεις τη χοντρή ανάγκη σου, πάτα μία φορά, αλλά αν κάνεις την ψιλή, αρκεί το μισό καζανάκι, ίσως και λιγότερο. Όμως, προσοχή! Αν πατήσεις τρεις φορές μπλοκάρει ο μηχανισμός και πρέπει να ειδοποιήσουμε τον υδραυλικό τον οποίο, προφανώς, θα πληρώσω εγώ.

»Το σαπούνι για τα χέρια. Θα δεις ότι έχει ένα γράμμα στο κέντρο, ανάγλυφο. Είναι το Η της μάρκας του, Heno de Pravia. Να τρίβεις τα χέρια σου με το πλάι του σαπουνιού, έτσι. Μου αρέσει πολύ να διατηρείται το Η γιατί δίνει μια αίσθηση καθαριότητας και καινούργιου πράγματος. Ένα μισολιωμένο σαπούνι είναι, καταφανέστατα, συνώνυμο του αφρόντιστου σπιτιού.

»Αν πας στο μπάνιο πριν από τις δώδεκα παρά τέταρτο, μπορείς να τραβήξεις το καζανάκι· ο ήχος, όπως θα τον ακούσω από το κρεβάτι μου, θα με κάνει να αισθανθώ ότι έχω παρέα. Αργότερα, όμως, θα με ξυπνούσε και ύστερα δεν θα μου ήταν καθόλου εύκολο να ξανακλείσω μάτι. Κατέβασε το καπάκι της λεκάνης, άνοιξε το παράθυρο να μπει αέρας και κλείσε την πόρτα, ώστε να μην κρυώσει το σπίτι. Το πρωί, η πρώτη που θα σηκωθεί θα τραβήξει το καζανάκι.

»Το χαρτί υγιείας. Μου αρέσει το χαρτί να κρέμεται πίσω από το ρολό, όχι από μπροστά. Ξέρεις ότι ήταν τόσο μεγάλη η αντιπαράθεση επί του θέματος ανάμεσα στους αναγνώστες της *La Vanguardia*, ώστε κράτησε σχεδόν έναν χρόνο; Εγώ ήμουν από εκείνους που υπεραμύνονταν της άποψης ότι πρέπει να κρέμεται από πίσω. Έστειλα μάλιστα και επιστολή.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ένα βιβλίο το υπογράφει συνήθως ένας συγγραφέας, αλλά πίσω από αυτόν υπάρχει μια καταπληκτική ομάδα χωρίς την οποία το όνειρο κανενός συγγραφέα δεν θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Το πρώτο άτομο που θέλω να ευχαριστήσω είναι η Μαρσέλα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το τηλεφώνημα που μου έκανε σε κάποιο ξενοδοχείο του Μπιλμπάο, όπου παρουσίαζα το τελευταίο μου βιβλίο. Μου ανακοίνωσε ότι είχε να μου κάνει μια ανήθικη πρόταση. Μερικούς μήνες αργότερα, η εν λόγω πρόταση βρίσκεται στα χέρια σας, χάρη σε εκείνη την τρελή ιδέα να φέρει σε επαφή έναν οικονομολόγο με έναν ψυχολόγο προκειμένου να δει τι θα προκύψει.

Μόλις φυτεύτηκε ο σπόρος για αυτό το όνειρο, ήρθε η σειρά μας να καθίσουμε σε ένα τραπέζι με τον Φερνάντο για να διαπιστώσουμε αν θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε. Πολύ γρήγορα συνειδητοποιήσαμε ότι ως δίδυμο για δουλειά δεν ξέραμε αν θα τα καταφέρναμε, αλλά ως δίδυμο για αστεία ήμασταν αζεπέραστοι. Φερνάντο, σε ευχαριστώ πολύ· ήσουν η μούσα μου, ο κολλητός μου, η έμπνευσή μου και ο απαιτητικός συν-συγγραφέας. Ήταν μεγάλη απόλαυση να γελάω και να δουλεύω κοντά σου. Πρέπει να ομολογήσω ότι είχα διαφορετική εντύπωση περί μούσας, πιο ρομαντική, αλλά, εντάξει, και εσύ δεν ήσουν κακός...

Ο συγγραφέας τα δίνει όλα, αλλά αυτή η πληθωρική δημιουργικότητα πρέπει να οριοθετηθεί μέσω της εμπειρίας μιας φημισμένης εκδότριας όπως η Ελιζαμπέτ. Όπως πάντα, όπως με όλα μου τα βιβλία, η Ελιζαμπέτ είναι ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μου ως συγγραφέα. Ευχαριστώ, αγαπητή μου. Ευχαριστώ εσένα και όλη την καταπληκτική ομάδα που αρχίζει τη δουλειά της όταν ολοκληρώνουμε το έργο μας εμείς οι συγγραφείς.

Υπάρχουν πολλά άτομα που έχουν συμβάλει έμμεσα στη δημιουργία αυτού του βιβλίου. Οι πελάτες μου, οι καθηγητές μου, οι φίλοι μου και οι χιλιάδες απλοί άνθρωποι που παρατηρώ σε πάρκα, αεροπλάνα, αίθουσες αναμονής και εστιατόρια με έχουν βοηθήσει πολύ περισσότερο από όσο μπορεί κανείς να φανταστεί.

Τέλος, αλλά εξίσου σημαντικό: θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου σε δύο άτομα πολύ ιδιαίτερα, που στέκονταν δίπλα μου τις χειμωνιάτικες νύχτες που έγραφα, που με εμπύχωναν όταν έπρεπε να σηκωθώ νωρίς για να πάω στη δουλειά και τα Σαββατοκύριακα που αφιέρωνα στη συγγραφή, σε αυτές τις δύο μούσες, λοιπόν, που λέγονται Νούρια και Αλίθια. Δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια τι σημαίνουν για μένα.

Τομάς Ναβάρο

Κατ' αρχάς, θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Μαρσέλα Σέρας, που είχε την ικανότητα και την επιδεξιότητα να μετατρέψει μερικά αφηγήματα που δεν είχαν ιδιαίτερες λογοτεχνικές αξιώσεις σε ένα βιβλίο διασκεδαστικό και πρωτότυπο. Στη ζωή πρέπει να καινοτομούμε, και αν δεν πετύχουμε με την πρώτη, πρέπει να προσπαθούμε ξανά. Αυτό το βιβλίο είναι τολμηρό γιατί κομίζει καινούργια πράγματα. Στις μέρες μας δεν υπάρχουν πολλοί άνθρωποι διατεθειμένοι να ρισκάρουν. Ο εκδοτικός οίκος Zenith και οι άνθρωποί του το έκαναν. Επένδυσαν σε ένα εγχείρημα άκρως πρωτοποριακό. Λογοτεχνία και αυτοβελτίωση χωρίς ίχνος σοβαροφάνειας, με δόσεις κομψού χιούμορ και γεμάτου σεβασμού, το χιούμορ που αξίζουμε όλοι εμείς τα θύματα των διαφόρων εμμονών που λεγόμαστε άνθρωποι.

Στη συνέχεια, θα ήθελα να ευχαριστήσω την Ελιζαμπέτ Ναβάρο, την εκδότρια του βιβλίου, η οποία συνεισέφερε σε σημαντικό βαθμό στη βελτίωση του υλικού που ετοιμάζαμε οι συγγραφείς.

Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τις εκδόσεις International Editors

και, ιδιαιτέρως, τη Μάρου δε Μονσεράτ και την Ισαμπέλ Μοντεαγούδο που προβάλλουν επί δεκαέξι χρόνια τα γραπτά μου σε όλο τον κόσμο. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον συν-συγγραφέα, τον Τομάς Ναβάρο. Το να δουλεύω μαζί του ήταν παρά πολύ εύκολο. Η εξήγηση απλή. Είναι ψυχολόγος. Από τους καλούς.

Φερνάντο Τρίας δε Μπες

Τέλος, και οι δύο μαζί θέλουμε να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας στην καταπληκτικά δημιουργική ομάδα που σχεδίασε την εικόνα του εξωφύλλου, καθώς και στους επιμελητές, και όλους όσοι εργάζονται στα τμήματα πωλήσεων, μάρκετινγκ, τεχνικοοικονομικής υποστήριξης και διακίνησης και διανομής του εκδοτικού οίκου· χάρη σε αυτούς είδε το φως τούτο το βιβλίο. Τέλος, οφείλουμε την ειλικρινή μας ευγνωμοσύνη στους βιβλιοπώλες, αυτόν τον γεμάτο πάθος επαγγελματικό κλάδο που κάνει πραγματικά ταχυδακτυλουργικά κόλπα προκειμένου να καταστήσει την κουλτούρα προσβάσιμη στο κοινό. Οι καιροί για την κουλτούρα είναι δύσκολοι και αυτά τα ιδιαίτερα όντα είναι οι «άγγελοι των γραμμάτων».